

PAPA FRANJO

Crkva – jedna i sveta

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 27. kolovoza 2014.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Svaki put kad obnavljamo našu ispovijest vjere moleći Vjerovanje, kažemo da je Crkva "jedna" i "sveta". Ona je jedna jer ima svoje ishodište u Bogu Trojedinom, otajstvu jedinstva i punog zajedništva. Crkva je potom sveta, jer joj je temelj Isus Krist, oživljava je njegov Duh Sveti, ispunjava njegova ljubav i njegovo spasenje. Istodobno, međutim, ona je i sveta i sačinjena od grešnika, svih nas, grešnika, koji svakoga dana doživljavamo iskustvo vlastite slabosti i vlastitih bijeda. Dakle, ta vjera koju ispovijedamo potiče nas na obraćenje, potiče nas da smognemo hrabrosti svakodnevno živjeti jedinstvo i svetost, a ako mi nismo ujedinjeni, ako nismo sveti, to je zato što nismo vjerni Isusu. Ali on, Isus, nas ne ostavlja same, ne napušta svoju Crkvu! On putuje s nama, on nas razumije. Razumije naše slabosti, naše grijehe, oprašta nam, svaki put kada dopustimo da nam oprost. On je uvijek s nama, pomažući nam da postanemo manje grešnici, više sveti, više ujedinjeni.

1. Prvu utjehu nam pruža činjenica da je Isus mnogo molio za jedinstvo učenika. To je molitva Posljednje večere, Isus je usrdno molio: "Oče, da budu jedno". Molio je za jedinstvo i to je učinio upravo neposredno uoči muke, kada se pripremao prinijeti čitav svoj život za nas. To je ono što smo pozvani neprestano iznova čitati i nad tim razmatrati, na jednoj od najsnažnijih i najdirljivijih stranica Ivanova evanđelja, osamnaesto poglavlje (usp. rr. 11.21-23). Kako je lijepo znati da se Gospodin, neposredno prije nego će

umrijeti, nije brinuo za samoga sebe, već je mislio na nas! U svom usrdnom dijalogu s Ocem molio je upravo zato da budemo jedno s njim i među sobom. Eto: tim nas je riječima Isus zagovarao kod Oca, da možemo i mi ući u puno zajedništvo ljubavi s njim; istodobno, povjerava ih nama kao svoju duhovnu oporuku, da jedinstvo uzmogne postati sve više prepoznatljivo obilježje naših kršćanskih zajednica i najljepši odgovor svakom onom koji nas zatraži obrazloženje nade koja je u nama (usp. 1 Pt 3, 15).

2. "Da svi budu jedno kao što ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu da svijet uzvjeruje da si me ti poslao" (Iv 17, 21). Crkva je od samih početaka nastojala ostvariti taj naum do kojeg je Isusu toliko stalo. Djela apostolska nas podsjećaju kako su se prvi kršćani isticali po tome što su bili "jedno srce i jedna duša" (Dj 4, 32); apostol Pavao, zatim, opominje svoje zajednice da ne zaborave da su "jedno tijelo" (1 Kor 12, 13). Iskustvo nam, međutim, govori da je mnogo grijeha protiv jedinstva. I tu ne mislimo samo na raskole, već mislimo i na mane koje se vrlo često mogu naći u našim zajednicama, na "župne" grijehe, na one grijehe u župi. Katkad su, naime, naše župe, koje su pozvane biti mjesta dijeljenja i zajedništva, žalosno označene zavistima, ljubomorama, odbojnostima... A glasine su svima dostupne. Koliko je samo glasina i naklapanja u župama! To nije dobro. Primjerice, ako se nekoga izabere za predsjednika neke udruge tada se počne govoriti protiv njega. I ako se neku od članica izabere za voditeljicu kateheze ostale je ogovaraju.

Ali to nije Crkva. To se ne smije činiti, ne smijemo toga činiti! Treba od Gospodinu moliti milost da se to ne čini. To se događa kada stremimo prvim mjestima; kada stavljamo u središte sebe same, s našim osobnim ambicijama i našim načinima gledanja na stvari, i sudimo druge; kada gledamo na nedostatke braće, namjesto na njihove darove; kada dajemo veću težinu onom što nas dijeli, namjesto onom što nam je zajedničko...

Jednom sam, u drugoj biskupiji koju sam prije imao, čuo zanimljiv i lijep komentar. Bilo je riječ o jednoj starici koja je čitav život radila u župi, a jedna osoba koja ju je dobro poznavala, rekla je o njoj: "Ta žena nije nikada ogovarala, nije nikada širila glasine, uvijek je bila nasmišana". Takvu jednu ženu može se već sutra proglašiti svetom! To je lijep primjer. I ako pogledamo u povijest Crkve, koliko je samo podjela među nama kršćanima. I sada smo podijeljeni. Mi kršćani smo u povijesti ratovali jedni protiv drugih zbog teoloških podjela. Sjetimo se tridesetogodišnjeg rata. Ali to nije kršćanski. Moramo raditi također za jedinstvo svih kršćana, ići putom jedinstva, koje je Isus želio i za koje je molio.

3. Imajući sve to pred očima, moramo izvršiti ozbiljan ispit savjesti. U jednoj kršćanskoj zajednici podjela je jedan od najtežih grijeha, jer je čini znakom ne Božjeg djelovanja, već djelovanja đavola, koji je po definiciji onaj koji dijeli, koji razara odnose, koji nas navodi na predrasude... Podjela u nekoj kršćanskoj zajednici, bilo da je to škola, župa, neka od

udruga, je najteži grijeh, jer je đavolje djelo. Bog, naprotiv, želi da rastemo u sposobnosti uzajamnog prihvaćanja, praštanja i ljubavi, kako bismo sve više bili slični njemu koji je zajedništvo i ljubav. U ovome se krije svetost Crkve: da prepoznamo da smo na Božju sliku, ispunjenu njegovim milosrđem i njegovom milošću.

Dragi prijatelji, neka nam u srcu odjekuju ove Isusove riječi: "Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!" (Mt 5, 9). Molimo iskreno oprostjenje za sve one prigode u kojima smo bili razlogom podjele ili nerazumijevanja u našim zajednicama, duboko svjesni da se do zajedništva ne može doći drukčije osim kroz stalno obraćenje. A što je obraćenje? Obratiti se znači moliti Gospodina za milost da ne ogovaram, da ne kritiziram, da ne širim glasine i ne bavim se naklapanjima, da svima želim dobro. To je milost koju nam Gospodin daje. To znači obratiti srce. I molimo da naši svakodnevni odnosi postanu sve ljepši i radosniji odraz odnosa između Isusa i Oca.